

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

navrhovatele: **CPI Žďárek, a. s.**, IČO: 27916669,
sídlem Vladislavova 1390/17, 110 00 Praha 1,
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D.,
sídlem Purkyňova 2121/3, 110 00 Praha 1,

proti

odpůrci: **Obec Velké Chvojno**,
sídlem Velké Chvojno 55, 403 34 Velké Chvojno,
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Hladíkem,
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno,

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy „Územní plán Obce Velké Chvojno“ vydaného Zastupitelstvem obce Velké Chvojno dne 23. 3. 2022 pod č. j. 00515/2022/OÚ,

takto:

- I. „Územní plán Obce Velké Chvojno“ vydaný Zastupitelstvem obce Velké Chvojno dne 23. 3. 2022 pod č. j. 00515/2022/OÚ se v rozsahu pozemků parcelní číslo XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL vše v k. ú. X **zrušuje** dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

II. Ve zbytku se návrh navrhovatele **zamítá**.

III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši 17 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se v návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) podaném v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení opatření obecné povahy „Územní plán Obce Velké Chvojno“ vydaného Zastupitelstvem obce Velké Chvojno dne 23. 3. 2022 pod č. j. 00515/2022/OÚ. Současně se domáhal náhrady nákladů řízení.

Návrh

2. Navrhovatel konstatoval, že je vlastníkem pozemků zapsaných na listu vlastnictví č. 148 pro k. ú. Žďár u Velkého Chvojna. Jedná se o pozemky parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL a XM vše v k. ú. X. Uvedené pozemky byly dle navrhovatele zahrnuty předchozím územním plánem do plochy 15 ŽD-P s druhem funkčního využití VP+Z – území výroby příměstského typu + izolační zeleň. Návrh napadeného územního plánu zahrnoval předmětné pozemky do plochy Z_ZD_07 s druhem funkčního využití VL – plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl (dále jen „plocha ZD7“) s tím, že využití plochy pro zastavění bylo podmíněno zpracováním územní studie. Po společném jednání došlo ke změně a pozemky navrhovatele byly zahrnuty do nezastavitelné plochy s druhem funkčního využití NZ – plochy zemědělské. Vydáním územního plánu s uvedenou změnou odpůrce zasáhl negativním způsobem do práva navrhovatele, neboť podstatně omezil právo užívat jeho pozemky.
3. Navrhovatel považuje napadený územní plán za nezákonný, a to především z toho důvodu, že se odpůrce při jeho přijímání dopustil řady procesních pochybení, která jsou takového významu, že zakládají nezákonnost územního plánu. Zejména poukázal na nezákonnost stanovisek dotčených orgánů, která nesplňovala požadavky, které na jejich odůvodnění klade právní úprava a judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Dále spatřoval nezákonnost napadeného územního plánu v nepřiměřenosti zásahu do jeho vlastnického práva.
4. Navrhovatel trval na tom, že v důsledku vynětí jeho pozemků ze zastavitelného území obce došlo ke znemožnění realizace jejich zamýšleného využití k výstavbě průmyslově-skladovacího areálu a navrhovateli zbyla z pohledu využitelnosti pozemků pouze možnost jejich zemědělského využití s tím, že pozemky jsou vedeny jako trvalý travní porost (nikoli jako orná půda). Ke změně zemědělského využití pozemků zřejmě nebude možné přistoupit, neboť dle stanovisek dotčených orgánů se na pozemcích vyskytuje kriticky ohrožený druh živočicha, jehož biotopem je právě louka. Využitelnost pozemků se tedy dle navrhovatele zúžila z příležitosti umístit na pozemcích stavební záměr na de facto holé vlastnictví, kdy navrhovatel může pouze vlastnit louku a pěstovat pícniny. V důsledku toho došlo rovněž ke značnému snížení hodnoty pozemků. Navrhovatel zdůraznil, že již investoval nemalé prostředky v řádu milionů korun do přípravy svého podnikatelského záměru. Tato investice byla přijetím napadeného územního plánu zmařena.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Navrhovatel namítal, že pořizovatel územního plánu založil odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele na stanoviscích dotčených orgánů, která však nesplňují požadavky právních předpisů, neboť nebyla řádně odůvodněna. V důsledku toho je zatížený nezákonností i samotný napadený územní plán. S odkazem na odbornou literaturu navrhovatel trval na tom, že v rámci řízení o nezákonnosti opatření obecné povahy lze rovněž přezkoumávat zákonnost stanovisek dotčených orgánů. Pro stanoviska dotčených orgánů dle § 4 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) platí, že se pro jejich obsah použije § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) obdobně. V § 149 odst. 2 správního řádu je stanovena povinnost dotčeného orgánu své stanovisko řádně odůvodnit tak, aby obsahovalo důvody, o které se opírá, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se dotčený orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10.2009, č. j. 9 As 21/2009-150, publikovaný pod č. 2381/2011 Sb. NSS navrhovatel uvedl, že je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít na daná stanoviska ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí. Navrhovatel akcentoval důraz na přesvědčivost odůvodnění z důvodu ochrany práva účastníka na spravedlivý proces. Důsledkem nedostatečného odůvodnění je nepřezkoumatelnost správního aktu.
6. Následně se navrhovatel věnoval jednotlivým stanoviskům, na základě kterých došlo ke změně funkčního využití v napadeném územním plánu u jeho pozemků. Ke stanovisku Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 6. 2019, č. j. KUUK/85924/2019/ZPZ, navrhovatel uvedl, že mu vytýká, že v odůvodnění neodkazuje na žádné podklady, z nichž by bylo možné ověřit závěry obsažené v tomto stanovisku. Dotčený orgán rovněž nepředložil žádné úvahy o tom, zda je nezbytné odmítnout existenci plochy ZD7 zcela, anebo zda postačí její omezení tak, aby bylo vyhověno ochraně veřejných zájmů. Krajský úřad ve stanovisku deklaroval, že v celé oblasti plochy ZD7 se vyskytuje střevlík zlatitý, který je kriticky ohroženým druhem. Kromě střevlíka zlatitého se na tomto území dle krajského úřadu vyskytují i další druhy chráněných živočichů. Dle krajského úřadu se předmětné pozemky nacházejí na západním okraji oblasti výskytu střevlíka zlatitého v České republice a je žádoucí zabránit fragmentaci území stavebními zábory, které by přerušily jeho přirozené migrační koridory. Proto je dle krajského úřadu nutné ponechat plochu ZD7 jako nezastavěné území. Krajský úřad však neuvedl, z čeho vyplývají jeho poznatky o přítomnosti konkrétních zvláště chráněných druhů živočichů na pozemcích navrhovatele, poznatky o jejich stanovištích a o migračních koridorech. Ve stanovisku nejsou uvedené žádné studie či dokumenty, z nichž by uvedené závěry vyplývaly. Stanovisko rovněž dle navrhovatele neobsahuje žádné úvahy, kterými se dotčený orgán řídil při hodnocení podkladů stanoviska a při výkladu relevantních právních předpisů. Ve stanovisku ani žádné právní předpisy nejsou uvedeny. Navrhovatel trval na tom, že není možné stanovisko založit na strohých a neověřitelných tvrzeních. Z uvedených důvodů je dle jeho názoru předmětné stanovisko nepřezkoumatelné a tedy nezákonné.
7. Dále se předmětné stanovisko zabývalo otázkou ochrany zemědělského půdního fondu (dále také jen „ZPF“). Navrhovatel i ve vztahu k této části stanoviska namítal, že nebyly uvedeny žádné podklady, ze kterých byly dovozeny příslušné závěry, nejsou v něm patrné úvahy správního orgánu ani výklad rozhodných právních norem. Ve stanovisku je uvedeno, že takovýto enormní zábor zemědělské půdy není v návrhu územního plánu dostatečně zdůvodněn, aniž by bylo patrné, co má být zdůvodněno a jakým způsobem. Ze stanoviska dle navrhovatele není patrné, co přesně je považováno za problematické. Dále je ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovisku charakterizována předmětná plocha a parafrázován § 5 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, (dále jen „zákon o ZPF“) s tím, že vzhledem k těmto omezením se vymezení plochy nejeví jako optimální a v nedalekém okolí se nachází dostatek jiných ploch vhodných pro shodný účel, které nejsou doposud využity. I ve vztahu k těmto závěrům navrhovatel namítal, že závěry stanoviska nejsou opřeny o žádné konkrétní podklady a nejsou v něm prezentovány žádné důkazy, z nichž by uvedené informace vyplývaly. Současně trval na tom, že některá tvrzení ve stanovisku jsou vysloveně nesprávná (například tvrzení, že nebyly zahájeny žádné investice k využití plochy). Navrhovatel trval na tom, že vynaložil nemalé prostředky na přípravu projektové dokumentace, na inženýrskou činnost, různé průzkumy, doprovodné studie, připojovací poplatek ČEZ a podobně. Řádově se jednalo o investice ve výši desítek milionů korun.

8. Z uvedeného stanoviska dle navrhovatele rovněž neplyne, jak získal krajský úřad informaci, že v okolí se nachází dostatek jiných ploch vhodných pro shodný účel využití, k jakým měly sloužit pozemky navrhovatele. Dále navrhovatel trval na tom, že posuzování otázky nezbytnosti odnětí půdy ze ZPF má probíhat až v rámci konkrétního řízení o žádosti o odnětí dle § 9 a následujících zákona o ZPF. Pokud se krajský úřad jako orgán ochrany ZPF domníval, že je potřeba lépe odůvodnit soulad napadeného územního plánu s § 5 odst. 1 zákona o ZPF, měl konkrétně vymežit, kterou část odůvodnění územního plánu pokládá za nedostatečnou, v čem spočívá tato nedostatečnost a co je třeba do odůvodnění územního plánu doplnit.
9. Navrhovatel poukázal rovněž na skutečnost, že Ministerstvo životního prostředí ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2008 vyslovalo ve vztahu k plánovanému záměru navrhovatele souhlas s odnětím půdy ze ZPF.
10. Navrhovatel rovněž považuje za nezákonné stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. MM/OŽP/OP/63889/2019/PerMM, neboť rezignovalo na předložení jakýchkoli podkladů pro své závěry. Magistrát sice v uvedeném stanovisku konstatoval, že v kombinaci s dalšími stavbami představuje potenciální využití předmětné plochy bariéru pro propustnost území pro organismy včetně toho, že je přímo v tzv. dálkovém migračním koridoru zvířat. K tomu však opět magistrát nepředložil žádný podklad, ze kterého uvedené skutečnosti vyplývají. Navrhovatel tak neměl možnost ověřit, zda skutečně přes jeho pozemky prochází migrační koridor zvířat, ani kudy tento koridor vede. Rovněž ze stanoviska nelze zjistit, zda by umístění stavby pouze na části pozemků bylo rovněž vyloučeno.
11. Uvedené stanovisko dále deklaruje, že konflikt plochy se dále projevuje ve vztahu k významnému krajinnému prvku Klíšský potok a jeho přítoky včetně pobřežních partií, vymezené aktivní zóně na Klíšském potoce, krajinnému rázu, ochraně ZPF a výskytu zvláště chráněných druhů organismů. Takové konflikty v rámci územního plánování jsou dle navrhovatele běžné a bylo na dotčeném orgánu, aby navrhl rozumné podmínky, za jejichž splnění by byla realizace záměru navrhovatele přípustná. Pro uvedené úvahy opět dle navrhovatele dotčený orgán nepředložil žádné podklady. Navrhovatel rovněž zdůraznil, že ochrana ZPF není předmětem působnosti daného dotčeného orgánu.
12. Magistrát rovněž v uvedeném stanovisku uvedl, že nesouhlasí s ponecháním otázky využití předmětného území na výsledky územní studie a že je nutné otázku využití plochy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

definitivně vyřešit v rámci územního plánování. Ani k těmto závěrům však dotčený orgán dle navrhovatele nepředložil žádné důvody. Navrhovatel naopak trval na tom, že právě územní studie by byla prostředkem, který by byl vzhledem ke své větší konkrétnosti schopen v dostatečné míře detailu omezit vlastnická práva v přiměřeném rozsahu pro naplnění účelu ochrany veřejných zájmů a současně by podmíněním výstavby na předmětných pozemcích vyhotovením územní studie byl naplněn požadavek § 18 odst. 2 stavebního zákona na dosažení určitého souladu veřejných a soukromých zájmů v řešeném území a požadavek § 18 odst. 3 stavebního zákona na koordinaci veřejných a soukromých zájmů v území.

13. Navrhovatel rovněž označil za zmatečnou část stanoviska, ve které odpůrce odkazoval na § 12 odst. 2 a 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neboť daná ustanovení se týkají umísťování a povolování staveb a nikoli územního plánování. K závěru dotčeného orgánu, že z hlediska krajinného rázu je záměr navrhovatele mimořádně konfliktní, opět navrhovatel uvedl, že absentuje jakýkoliv podklad tohoto závěru. Rovněž poukázal na skutečnost, že magistrát ve svém stanovisku používal neurčité právní pojmy jako „krajinný ráz“, „matrice krajiny“ či „matrice dálnice“, aniž by je řádně definoval či je podřadil pod pojmy užívané zákonem.
14. Dále poukázal na zmatečnost závěrů magistrátu, který ve svém stanovisku tvrdil, že nový územní plán v kombinaci s určitými okolnostmi vytváří předpoklad pro nezačlenění sporné plochy do návrhu územního plánu.
15. Dle navrhovatele je tedy předmětné stanovisko magistrátu nezákonné z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, argumentace v něm obsažená není přesvědčivá, často je nesprávná či nelogická a zmatečná.
16. Ke stanovisku Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 20. 6. 2019, č. j. SR1719/UL/2017-5, navrhovatel uvedl, že předmětná plocha nespadá do územní působnosti agentury a není tedy v její pravomoci se k záměru na této ploše vyjadřovat. Agentura vykonává státní správu na území chráněných krajinných oblastí, národních přírodních rezervací, národních přírodních památek a v ochranných pásmech těchto zvláště chráněných území. Předmětné pozemky však nespadají do žádného z uvedených území. Z uvedeného stanoviska nevyplývá, z jakého právního titulu agentura rozšiřuje svou působnost i na předmětné pozemky. Dle navrhovatele nemělo být k uvedenému stanovisku jako k nicotnému vůbec přihlédnuto. Samotné tvrzení, že předmětná plocha ZD7 má potenciál negativně ovlivnit krajinný ráz rozsáhlé přilehlé části chráněné krajinné oblasti nenaplnuje dle navrhovatele žádné zákonné kritérium pro rozšíření územní působnosti agentury. Dále navrhovatel poukázal na skutečnost, že tvrzení agentury, že záměr zásadně naruší harmonické měřítko dotčeného krajinného prostoru, do něhož zasahuje přilehlá část chráněné krajinné oblasti, nemá žádný objektivní podklad. Poukázal rovněž na skutečnost, že agentura hodnotí samotný záměr a nikoli zastavitelnost předmětné plochy. Agentura rovněž dle navrhovatele nijak nekonkretizovala, v čem spatřuje rozpor navržené plochy se strategickým dokumentem uvedeným v tomto stanovisku na str. 4 (Strategie rozvoje Ústeckého kraje do roku 2027 – pozn. soudu). Pokud by měly být v dané lokalitě plošně rušeny průmyslové areály, není zřejmé, proč byl povolen vznik nového průmyslového areálu v bezprostřední blízkosti plochy.

17. Stanovisku Krajského úřadu ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/144333/2019/ZPZ, navrhovatel vytýká, že není odůvodněno v souladu se zákonnými a judikaturou dovozenými standardy. Stanovisko dle § 50 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny není sice pro odpůrce závazné, ale i toto stanovisko by mělo dle navrhovatele splňovat požadavky na odůvodnění dle § 67 a § 68 správního řádu. Toto stanovisko dle žalobce neobsahuje žádné podklady svých závěrů a není je tedy možné přezkoumat a pouze vychází z výše uvedených stanovisek, která jsou dle navrhovatele rovněž nezákonná.
18. Ke stanovisku Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUUK/122117/2019/UPS, konstatoval navrhovatel, že je dle jeho názoru založeno na nesprávném právním posouzení a nemohlo zapříčinit vypuštění plochy ZD7 z návrhu územního plánu. Uvedené stanovisko obsahovalo závěr, že plocha ZD7 by byla v rozporu s úkolem 13 ZÚR pro plánování a usměrňování územního rozvoje v rozvojové oblasti OB6. Prostor „výrobní a obslužné zóny Libouchec – Žďárek“ je dle navrhovatele v ZÚR posuzován jako prostor pro ekonomický rozvoj nadmístního významu a je uloženo tento rozvojový záměr v územních plánech sledovat s ohledem na problematiku dopravní vztahy a citlivost území vůči ochraně přírody a krajiny. Pojem „sledovat“ je nutné dle navrhovatele vyložit jako „pokračovat v záměru“. Dle navrhovatele tedy měl odpůrce vycházet ze ZÚR a měl zahrnout zónu Libouchec – Žďárek do nového územního plánu. V původním návrhu územního plánu bylo uvedeno, že plocha ZD7 je záměrem nadmístního významu, jejíž umístění vychází z požadavku úkolu č. 13 ZÚR. Plocha ZD7 však na základě mimo jiné i tohoto stanoviska byla z územního plánu vyňata. Územní plán se tak dle navrhovatele dostal do rozporu s úkolem ZÚR.
19. Navrhovatel poukázal na ustanovení § 52 odst. 4 stavebního zákona, kde je uvedeno, že se nepřihlíží ke stanoviskům ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto při vydání zásad územního rozvoje. Pořizovatel tedy neměl na požadavky stanovisek přistoupit a měl se pokusit sanovat obavy a argumenty dotčených orgánů za současného zachování existence zóny Libouchec – Žďárek v rámci dohadovacího řízení.
20. V předmětném stanovisku bylo dále uvedeno, že plocha ZD7 byla vymezena v rozporu s úkolem 13 ZÚR, jelikož výsledek vyhodnocení vlivů Územního plánu Velké Chvojno na životní prostředí uvádí významně negativní vliv na krajinu a krajinný ráz uvedené plochy. Takové odůvodnění je však dle navrhovatele rozporné s požadavky správního řádu na odůvodnění, neboť obsahuje pouze odkaz na vyhodnocení vlivů územního plánu bez jakéhokoli přiblížení konkrétních negativních dopadů, jejich rozboru a hodnocení. Dle navrhovatele nelze připustit takto strohé a neurčité odůvodnění stanoviska, jež má ve svém důsledku enormně negativní dopad do jeho majetkové a právní sféry. Ze stanoviska není patrné, jestli provedl dotčený orgán relevantní správní uvážení, jak aplikoval právní předpisy a z jakých konkrétních důvodů učinil svůj závěr.
21. K odůvodnění samotného územního plánu navrhovatel uvedl, že jako důvod vyřazení plochy ZD7 z návrhu územního plánu jsou uvedena nesouhlasná stanoviska dotčených orgánů. Ačkoliv odůvodnění popisuje i „velký odpor široké veřejnosti“, není tento důvod explicitně uveden jako příčina vypuštění plochy ZD7 z napadeného územního plánu. Dále navrhovatel zdůraznil, že pořizovatel je odpovědný za soulad územního plánu se zákonem. Pokud postavil odůvodnění vypuštění plochy ZD7 z napadeného územního plánu na nezákonných nesouhlasných stanoviscích, zatížil tím nezákonností i samotný územní plán.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Dále navrhovatel namítal nepřiměřenost zásahu do jeho práv v důsledku vypuštění předmětné plochy ZD7 z napadeného územního plánu. Navrhovatel trval na tom, že územní plán je vydáný v rozporu s právní úpravou, neboť pořizovatel neprovedl ve vztahu k omezení vlastnického práva navrhovatele v rozporu se zásadou minimalizace zásahů a subsidiarity řádně test proporcionality, když se nezabýval přiměřeností změny funkčního využití pozemků navrhovatele na nezastavitelnou plochu a nezkoumal, zda daný zásah do práva navrhovatele je minimální a nezbytný.
23. Navrhovatel namítal, že odpůrce v odůvodnění napadeného územního plánu sice deklaroval, že zcela zjevně převažuje veřejný zájem na ochraně životního prostředí, ovšem ve skutečnosti tvrzené veřejné zájmy nijak blíže nezkoumal, nevyhodnotil ani soukromé ani veřejné zájmy svědčící ve prospěch vymezení plochy ZD7 a především jednotlivé zájmy vůči sobě nevážil a nesrovnával ve snaze nalézt určitou rovnováhu, nebo alespoň přesvědčivě a přezkoumatelně odůvodnit, proč se přiklonil na stranu předložených stanovisek. Odpůrce se pouze spokojil s odkazem na stanoviska dotčených orgánů. Úkolem pořizovatele územního plánu je však dle navrhovatele zajistit minimalizaci zásahů do práv jednotlivců. Pořizovatel měl zkoumat, jak je možné stanoviskům dotčených orgánů, námítkám a připomínkám jednotlivců vyhovět za dostatečně ohleduplného přístupu k zájmům třetích osob. Navrhovatel trval na tom, že kdyby pořizovatel zkoumal proporcionalitu zásahu způsobenou napadeným územním plánem do jeho vlastnického práva řádně, musel by dospět k závěru, že na základě předmětných stanovisek dotčených orgánů není možné omezit právo navrhovatele v takovém rozsahu. Navrhovatel si dokáže představit, že by mohlo dojít k částečnému omezení zastavitelnosti jeho pozemků, uložení povinnosti důsledně provést podstatná kompenzační opatření z důvodu ochrany zvláště chráněných živočichů, vytvoření biokoridoru, omezení možné výstavby z hlediska výšky, rozměrů, vlivů na ovzduší a podobně. K tomu však přikročeno nebylo. Navrhovatel trval na tom, že v důsledku absence řádného vyhodnocení přiměřenosti zásahu do jeho práv došlo přijetím napadeného územního plánu ke zkrácení jeho práv nad nutnou a spravedlivou míru.
24. Dále navrhovatel namítal, že nedošlo ani k řádnému posouzení jeho alternativního návrhu na využití předmětné plochy ke stavbě fotovoltaické elektrárny. Navrhovatel v rámci námitek kompromisně navrhl využití předmětné plochy k výstavbě fotovoltaické elektrárny s tím, že takové využití pouze minimálně ovlivní krajinný ráz a dojde k navýšení zdrojů čisté energie. Pořizovatel vyzval dotčené orgány k vyjádření k tomuto kompromisnímu návrhu. Magistrát Ústí nad Labem se ve svém vyjádření minimalisticky omezil na výčet paragrafů, s nimiž je záměr údajně v rozporu, aniž by dle navrhovatele uvedl, co z uvedených ustanovení plyne pro daný případ. Navrhovatel tedy netuší, co přesně magistrátu na případné existenci fotovoltaické elektrárny vadí. Krajský úřad jako orgán ochrany přírody, ochrany ZPF a příslušný orgán pro posuzování vlivů na životní prostředí pak dle navrhovatele netvrdil, že fotovoltaickou elektrárnu v daném místě nelze umístit, ale pouze upozornil na nutnost přepracování samotného návrhu územního plánu. Navrhovatel namítal, že tedy není zřejmé, jak odpůrce dospěl k závěru, že lze očekávat, že by dotčené orgány k záměru umístění fotovoltaické elektrárny uplatnily opět negativní stanovisko. Důvody pro nevyhovění alternativnímu využití plochy považuje navrhovatel za zástupné, nezdůvodněné a nepravdivé.

25. Navrhovatel uvedl, že odpůrce poukazoval na časovou a finanční náročnost pořizování podkladů územního plánu, pokud by měl být alternativní návrh na umístění fotovoltaické elektrárny řádně projednán. Neuvedl však dle navrhovatele žádnou právní překážku, která by projednání alternativního návrhu bránila. Navrhovatel trval na tom, že není možné zásah do jeho vlastnických práv založit na předpokladech vydání nesouhlasných stanovisek. Odpůrce dle navrhovatele preferenci umístění fotovoltaické elektrárny v jiných lokalitách nijak neodůvodnil. Tvrzení, že je nutné fotovoltaické elektrárny umisťovat v lokalitách, kde nedochází k tak závažným střetům s přírodními a krajinnými hodnotami, je dle navrhovatele neodůvodněno, neboť nedošlo k hodnocení vlivů fotovoltaické elektrárny.
26. Navrhovatel trval na tom, že nedošlo k řádnému poměřování veřejných zájmů a důsledků pro navrhovatele ve vztahu k jím alternativně navrženému způsobu využití předmětné plochy. Odpůrce dle navrhovatele paušálně a ze zástupných a nepřezkoumatelných důvodů odmítl alternativní využití předmětné plochy, přestože toto alternativní využití je dle navrhovatele v souladu s veřejným zájmem.

Vyjádření odpůrce

27. Odpůrce předně zdůraznil, že považuje návrh navrhovatele za excesivní, pokud se s poukazem na porušení jeho práv ve vztahu ke konkrétní ploše vypuštěné z návrhu územního plánu domáhá zrušení celého napadeného územního plánu. Ke zrušení celého územního plánu nejsou v návrhu uvedeny žádné důvody.
28. Dále odpůrce s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu trval na tom, že navrhovateli nesvědčí žádné subjektivní právo na to, aby plocha, jejíž součástí jsou pozemky v jeho vlastnictví, v rámci územně plánovací dokumentace byla zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití území, aby stav z předchozího územního plánu byl zakonzervován, ani aby územní plán odpovídal plně jeho návrhu. Dále odpůrce zdůraznil, že sama skutečnost, že navrhovatel má v území dotčeném novým územním plánem investiční záměr, nepředstavuje důvod k tomu, aby bylo požadavkům vyhověno, v situaci, kdy veřejný zájem převažuje nad zájmem na realizaci tohoto záměru. Odpůrce trval na tom, že veřejný zájem v daném případě byl v procesu přijímání územního plánu jasně definován a byly uvedeny důvody, pro které veřejný zájem v daném případě převažuje nad soukromým zájmem navrhovatele.
29. Odpůrce poukázal na skutečnost, že vyřazení plochy ZD7 z napadeného územního plánu nebylo svévolné. V původním plánu byla předmětná plocha zařazena, ale následně byla vyřazena v důsledku negativních stanovisek dotčených orgánů. Odpůrce poukázal rovněž na skutečnost, že rozhodnutím Krajského úřadu ze dne 17. 2. 2021, č. j. KUUK/028404/2021, nebyla udělena navrhovateli výjimka dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny k dotčeným pozemkům ve vztahu k řadě chráněných živočichů. I kdyby tedy nedošlo k vypuštění předmětné plochy z napadeného územního plánu, nebyl by navrhovatel oprávněn svůj původní záměr realizovat.
30. Odpůrce nesouhlasí se ztotožněním stanovisek dotčených orgánů se závaznými stanovisky dle správního řádu a se závěrem, že stanoviska dotčených orgánů tak musí obsahovat náležitosti správního rozhodnutí. Ustanovení § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona dle odpůrce zavádí institut stanoviska, které je závazné pro politiku územního rozvoje jako celek a pro opatření obecné povahy dle stavebního zákona. Toto stanovisko není dle odpůrce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„závazným stanoviskem“ ve smyslu správního řádu, nýbrž představuje jakési vyjádření, jehož obsahem je povinen se pořizovatel územního plánu řídit. Dle § 54 odst. 2 stavebního zákona nelze územní plán vydat, pokud by byl se stanovisky dotčených orgánů v rozporu.

31. Ke stanovisku Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 6. 2019, č. j. KUUK/85924/2019/ZPZ, odpůrce uvedl, že na stanovisko dotčeného orgánu nelze klást požadavky, jako by se mělo jednat o samostatné správní rozhodnutí. Za nedostatek nelze považovat skutečnost, že dané stanovisko neuvádí výčet svých podkladů. Dotčený orgán při vydávání stanoviska k návrhu územního plánu neprovádí dokazování. Dle odpůrce dotčený orgán disponuje dostatečně odborným aparátem, aby mu byl znám rozsah výskytu zvláště chráněných živočichů na určitém území. Ke stanovisku ohledně ochrany přírody a krajiny odpůrce zdůraznil, že jde o stanovisko negativní, přičemž důvody vydání negativního stanoviska jsou v něm zcela jednoznačně vymezeny. Ze stanoviska vyplývá, že celá plocha ZD7 spadá do plochy výskytu zvláště chráněného živočicha střevlík zlatitý. Proto je dle odpůrce úvaha navrhovatele, zda by bylo možné realizovat jeho záměr alespoň na části plochy nepřipadná. Negativní stanovisko se týká celé plochy.
32. I ve vztahu k vyjádření ve věci ochrany ZPF v předmětném stanovisku odpůrce trval na tom, že toto stanovisko obsahuje jasné a jednoznačné závěry. Dotčený orgán dle odpůrce zcela jednoznačně vymezil důvody, pro které považuje zábor půdy v takovém rozsahu za problematický. Odpůrce uvedl, že dotčený orgán postrádal zdůvodnění tak rozsáhlého záboru ZPF, a to za současného vyhodnocení předpokládaných důsledků na ZPF. Odpůrce uvedl, že odůvodnit zábor ZPF na ploše ZD7 nebylo možné, neboť nebyly dány dostatečné důvody k záboru. Proto od původního záměru spočívajícího v záboru zemědělské půdy na ploše ZD7 odpůrce upustil. Odpůrce zdůraznil, že není úkolem orgánu ochrany zemědělského půdního fondu hledat důvody pro zábor zemědělské půdy, nýbrž naopak má ZPF před nedůvodným zábořem chránit. K otázce zahájení investic odpůrce uvedl, že skutečně na místě samém žádné investice zahájeny nebyly. Navrhovatelem uvedené investice do projektové přípravy nevytváří dle odpůrce navrhovateli nárok na to, aby situace v území dotčeném novým územním plánem zůstala neměnná a aby se mu tyto investice vyplatily. Určitá míra nejistoty k možnosti zúročení investice do přípravy projektové dokumentace musela dle odpůrce být u navrhovatele dána i s ohledem na výskyt většího množství chráněných druhů živočichů a potřebě udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.
33. K poukazu na existenci jiných vhodných ploch v okolí odpůrce uvedl, že validita tohoto závěru je opřena právě o návrh napadeného územního plánu, z něhož vyplývá, že takových ploch je skutečně dostatek.
34. Dále odpůrce poukázal na skutečnost, že navrhovatel nepatříčně směšuje řízení o odnětí ze ZPF pro konkrétní záměr a stanovisko dotčeného orgánu v rámci územního plánování. Zatímco v prvním případě se jedná o nástroj ochrany ZPF ad hoc v konkrétním případě, jsou nástroje územního plánování nástroji koncepčními, které jsou schopné zajistit plánovitost a koordinovanost při nakládání se ZPF.
35. Odpůrce trval na tom, že dané negativní stanovisko obsahuje důvody odmítnutí záboru zemědělské půdy. Nelze tedy navrhovateli přisvědčit, že by uvedené stanovisko bylo nepřezkoumatelné.

36. Ke stanovisku Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. MM/OŽP/OP/63880/2019/PerMM, odpůrce opět konstatoval, že magistrát v předmětné věci neprováděl dokazování a disponuje dostatečným odborným aparátem na to, aby mu přítomnost a rozsah migračních koridorů zvířat byly známy. Z předmětného stanoviska dle odpůrce jednoznačně vyplývá, že souhrn hned několika konfliktů s veřejným zájmem na ochranu přírody a krajiny brání vymezení plochy ZD7 jako zastavitelného území.
37. K trvání na definitivním vyřešení plochy v rámci územního plánování odpůrce uvedl, že tomu bylo z důvodu, že při postupu dle § 43 odst. 2 stavebního zákona by v případě nevyhotovení územní studie v přiměřené lhůtě mohlo dojít k realizaci stavebních záměrů i bez územní studie.
38. K námitce týkající se používání neurčitých právních pojmů ve stanovisku, aniž by došlo k jejich definici, odpůrce uvedl, že navrhovatelem citované pojmy nejsou neurčitými právními pojmy. Definičním znakem neurčitého právního pojmu je skutečnost, že tento pojem je použit v právním předpise. Pojmy užívané ve stanovisku však právní předpisy nepoužívají. Nejedná se tedy o neurčité právní pojmy a nelze po dotčeném orgánu požadovat, aby s nimi jako s neurčitými právními pojmy nakládal. Předmětné pojmy představují jakýsi terminus technicus.
39. Dále odpůrce zdůraznil, že jednotlivé střety zájmů byly ve stanovisku dostatečně definovány a bylo rovněž uvedeno, proč je třeba trvat na upuštění od vymezení plochy ZD7 jako zastavitelné. Dále odpůrce uvedl, že skutečnost, že plocha pro haly nebyla dosud využita, je možné považovat za nespornou a lze ji považovat za další důvod pro to, aby v rámci nového územního plánu nebyla jako zastavitelná vymezena.
40. Ke stanovisku Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 20. 6. 2019, č. j. SR1719/UL/2017-5, odpůrce uvedl, že si je vědom, že napadený územní plán nezahrnuje území chráněné krajinné oblasti, avšak předmětnou plochou ZD7 by mohl být negativně ovlivněn krajinný ráz rozsáhlé přilehlé části Chráněné krajinné oblasti České středohoří. Z toho důvodu má odpůrce za to, že bylo na místě, aby v průběhu procesu pořizování územního plánu bylo zohledněno i stanovisko agentury.
41. Odpůrce trval na tom, že ze stanoviska agentury je zcela jasně patrné, v čem agentura spatřuje rozpor umístění plochy ZD7 se Strategií rozvoje Ústeckého kraje do roku 2027. Stěžejní důvod negativního stanoviska agentury spočívá v negativním ovlivnění krajinného rázu Chráněné krajinné oblasti České středohoří případnou výstavbou na vymezené ploše ZD7. Agentura dle odpůrce vymezila jak charakteristiku krajinného rázu, tak i to, jak by byl krajinný ráz v případě výstavby na ploše ZD7 dotčen. Odpůrce trval na tom, že bylo nutné stanovisko agentury v rámci pořizování územního plánu zohlednit.
42. Ke stanovisku Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/144333/2019/ZPZ, odpůrce uvedl, že výčet podkladů pro stanovisko dle § 50 odst. 2 stavebního zákona podává komentářová literatura. Podklady jsou návrh územního plánu, vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, kopie stanovisek dotčených orgánů, připomínek veřejnosti a obcí a případné výsledky konzultací se sousedními státy. Ze všech uvedených podkladů dané stanovisko vycházelo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

43. Ke stanovisku Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUUK/122117/2019/UPS, odpůrce uvedl, že rozvojový záměr formulovaný v ZÚR byl formulován jako podmíněný s tím, že je třeba brát současně ohled na citlivost území vůči vlivům nadmístního významu na úseku dopravy, ochrany přírody a krajiny. Zejména právě vlivy nadmístního významu na úseku přírody a krajiny byly identifikovány v rámci stanovisek jednotlivých dotčených orgánů, přičemž jako jediná možnost, jak skutečně brát ohled na tyto vlivy, bylo vypuštění zastavitelné plochy ZD7. Odpůrce trval na tom, že z rozvojového záměru obsaženého v ZÚR nelze dovodit konkrétní nárok navrhovatele na existenci zastavitelné plochy ZD7.
44. K výtce navrhovatele, že odpůrce pouze přejal do rozhodnutí o jeho námitce stanoviska dotčených orgánů, odpůrce uvedl s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62, že zahrnout do rozhodnutí o námitkách stanoviska jednotlivých dotčených orgánů a vypořádat se s nimi bylo jeho povinností. Současně zdůraznil, že dle jeho názoru všechna stanoviska dotčených orgánů byla vydána v souladu se zákonem.
45. Odpůrce dále zdůraznil, že navrhovatel měl možnost se v procesu pořizování územního plánu se stanovisky dotčených orgánů seznámit a své případné výhrady mohl vyjádřit ve svých námitkách. Navrhovatel dle odpůrce však stanoviska dotčených orgánů nezpochybnil a nenamítal jejich nezákonnost. Své výhrady uplatnil až v podaném návrhu. Odpůrce tedy nemohl v rámci odůvodnění územního plánu reagovat na námitky vznesené navrhovatelem až v rámci soudního přezkumu. Pokud by navrhovatel uplatnil své výhrady vůči stanoviskům již v rámci procesu pořizování územního plánu, odpůrce by se s nimi řádně vypořádal.
46. Ve vztahu k námitkám týkajícím se nepřiměřenosti zásahu do práv navrhovatele odpůrce uvedl, že navrhovatel ve svých námitkách proti návrhu územního plánu pouze uvedl, že považuje změnu za naprosto nepřiměřenou, neodůvodněnou a nepřípustnou. Ve své námitce k návrhu územního plánu navrhovatel nijak blíže nespecifikoval, v čem spatřuje nepřiměřenost přijatého řešení. Odpůrce uvedl, že až v návrhu na zrušení napadeného územního plánu navrhovatel uvádí, že za přiměřený by považoval takový zásah, kdy by zastavitelnost plochy byla omezena pouze na část původní plochy, případně by mu byla uložena povinnost provést kompenzační opatření, vytvoření biokoridoru, stanovená omezení z hlediska výšky a rozměrů staveb apod. Na uvedené skutečnosti nemohl odpůrce v rámci přijímání územního plánu reagovat, neboť takové návrhy navrhovatel neuplatnil. K deklarované ochotě k jednání o podmínkách využití plochy odpůrce poukázal na skutečnost, že je v příkrém rozporu s připomínkou navrhovatele ze dne 14. 5. 2019 uplatněnou v rámci společného jednání o návrhu územního plánu, ve které navrhovatel s podmínkou zpracování územní studie k původně vymezené ploše ZD7 zásadně nesouhlasil.
47. K alternativně navrženému řešení, aby na pozemcích navrhovatele byla přípustná výstavba fotovoltaické elektrárny, odpůrce uvedl, že se s touto námitkou pořizovatel i jednotlivé dotčené orgány vypořádaly, přičemž uvedly důvody, pro které nelze přistoupit k tomuto řešení, a setrvaly na negativních stanoviscích.

48. Odpůrce dále zdůraznil, že přiměřenost přijatého řešení nemůže být předmětem soudního přezkumu, nemohl-li ji pro nedůvodnou pasivitu navrhovatele v procesu přijímání územního plánu odpůrce posoudit. Přestože navrhovatel v procesu přijímání napadeného územního plánu vznesl řadu námitek, odpůrce trval na tom, že námitku přiměřenosti přijatého řešení navrhovatel neuplatnil. Nemožnost projednat v soudním řízení námitku nepřiměřenosti může být i důsledkem pouze formálního uplatnění námítka nepřiměřenosti, aniž by bylo ze strany navrhovatele specifikováno, v čem má nepřiměřenost spočívat. Odpůrce trval na tom, že není na pořizovateli územního plánu, aby suploval aktivitu navrhovatele a v procesu pořizování územního plánu vypořádával námitky, které nebyly vzneseny.
49. Přesto odpůrce uvedl, že se v odůvodnění napadeného územního plánu vypořádal i s otázkou přiměřenosti zásahu do práv navrhovatele. Zájem navrhovatele bylo třeba v daném případě poměřovat oproti veřejnému zájmu i zájmu dalších subjektů. Z jednotlivých stanovisek vyplynuly četné negativní vlivy, které nebylo možné eliminovat jiným způsobem než vyřazením celé zastavitelné plochy ZD7 z návrhu územního plánu. Odpůrce rovněž poukázal na skutečnost, že požadavek na vyřazení této plochy byl součástí několika set připomínek. Na misce vah tak byly na jedné straně zájem navrhovatele a na druhé veřejný zájem formulovaný ve stanoviskách dotčených orgánů a zájmy dalších subjektů, které rovněž vyřazení plochy z územního plánu požadovaly.

Replika navrhovatele

50. Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou. K otázce rozsahu návrhu uvedl, že trvá na tom, že napadený územní plán byl přijat na základě nezákonných a nepřezkoumatelných stanovisek, přičemž tato nezákonná a nepřezkoumatelná stanoviska současně posloužila i k odůvodnění předmětného územního plánu. Takto zásadní nedostatek odůvodnění územního plánu, který pramení z nezákonnosti všech stanovisek dotčených orgánů vydaných v souvislosti s námitkami navrhovatele, je dle jeho názoru dostatečným důvodem pro zrušení napadeného územního plánu jako celku. Pokud však soud shledá návrh jako příliš extenzivní, má možnost zrušit napadený územní plán v užším rozsahu.
51. Dále navrhovatel zdůraznil, že nikdy netvrdil, že by stanoviska dotčených orgánů byla závazná stanoviska. Pouze trval na tom, že pro obsah stanovisek dotčených orgánů se obdobně použije § 149 odst. 2 správního řádu. Navrhovatel tedy trval na tom, že stanovisko dotčených orgánů musí obsahovat odůvodnění splňující nároky, které v relevantních částech nejsou významně odlišné od nároků na odůvodnění správního rozhodnutí. Navrhovatel opět zdůraznil, že předmětná stanoviska dotčených orgánů neobsahují podklady, z nichž by bylo možné závěry ověřit. Dotčené orgány dle jeho názoru zcela rezignovaly na svou povinnost zjistit rozhodné okolnosti tak, aby o nich nepanovaly důvodné pochybnosti. Stanoviska tak dle navrhovatele nepůsobí přesvědčivě a jejich závěry nejsou věrohodné.
52. Dále poukázal na skutečnost, že řada tvrzení odpůrce nemá oporu v řízení o pořízení územního plánu. Z podkladů územního plánu nevyplývá, že celá plocha ZD7 zasahuje do biotopu střevlíka zlatitého, nejsou uvedeny další plochy, na kterých by mohl být umístěn navrhovatelův záměr, nelze zjistit, jakým způsobem by plochou ZD7 mohla být negativně ovlivněna Chráněná krajinná oblast České středohoří.

53. K pojmům „matrice krajiny“ a „matrice dálnice“ navrhovatel uvedl, že těmto pojmům nerozumí, a ani odpůrce je ve svém vyjádření nevysvětlil. Trval na tom, že není možné založit rozhodnutí o veřejných subjektivních právech na takto neurčitých pojmech.
54. K podkladům stanoviska dle § 50 odst. 5 stavebního zákona navrhovatel uvedl, že není z ničeho patrné, zda dotčený orgán podklady, které vyjmenoval odpůrce ve svém vyjádření, při vydání stanoviska použil. Obecný odkaz na všechny podklady, které mohl dotčený orgán využít, nepovažuje navrhovatel za dostatečný.
55. K tvrzení odpůrce, že navrhovatel v rámci přijímání napadeného územního plánu nezpochybnil stanoviska dotčených orgánů, navrhovatel uvedl, že bylo povinností odpůrce bez dalšího posoudit zákonnost stanovisek, pokud na nich chtěl založit své rozhodnutí. Námitky navrhovatele mohly být pro odpůrce návodné a nápomocné, ze zákona však nepředstavují dle jeho názoru podmínku, bez níž by odpůrce nebyl oprávněn posoudit zákonnost stanovisek sám.
56. Navrhovatel dále zdůraznil, že již ve svých námitkách uplatněných v rámci přijímání napadeného územního plánu uvedl, že navrhovanou změnu územního plánu považuje za nepřiměřenou (zejména z pohledu ústavně zaručené ochrany vlastnického práva), neodůvodněnou a v důsledku nepřípustnou. Navrhovatel tedy velmi jasně uvedl, že je nespokojen s disproporcionálním zásahem napadeného územního plánu do jeho vlastnického práva. Navrhovatel i s poukazem na jeho alternativní návrh využití plochy k výstavbě fotovoltaické elektrárny trval na tom, že odpůrce musel o nepřiměřenosti zásahu do práva navrhovatele vědět, a přesto se jím nezabýval.
57. Navrhovatel trval na tom, že v průběhu přijímání územního plánu byl aktivní, uplatnil připomínky i následně námitky k návrhu územního plánu. Hledal rovněž alternativní možnosti řešení nesouladu. Navrhovatel opakovaně poukázal na výraznou investici do přípravy záměru, což dokládá celá řada kladných stanovisek. Projektová příprava záměru navrhovatele je již v pokročilé fázi.

Posouzení věci soudem

58. Napadené opatření obecné povahy soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, sedmého dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu, přičemž obsahuje-li návrh předepsané náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 odst. 2 s. ř. s.
59. Soud může shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, pokud opatření obecné povahy nebo jeho část jsou v rozporu se zákonem, nebo pokud ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo pokud opatření obecné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (srov. § 101d odst. 2 s. ř. s), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě pro podání návrhu stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. namítáno.

60. Navrhovatel je vlastníkem pozemků parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL a XM vše v k. ú. X zapsaných na listu vlastnictví č. X pro toto katastrální území. Jako vlastníkoví nemovitostí dotčených novým územním plánem mu tedy svědčila aktivní legitimace k podání předmětného návrhu.
61. Z obsahu původního územního plánu vyplývá, že na pozemcích navrhovatele (kromě pozemku parc. č. XM v k. ú. X) byla vymezena změnou č. 2 územního plánu plocha ŽD-P. Dle urbanistické koncepce původního územního plánu byla plocha ŽD-P určena pro obchodně průmyslovou zónu. Mělo se jednat o výrobu příměstského typu, tj. výrobu a výrobní služby, opravárenské služby, obchodní a podnikatelskou činnost, skladové služby apod. Převážná část uvedené plochy byla zahrnuta dle původního územního plánu do funkčního využití VP – území výroby příměstského typu. Dominantní funkční využití této plochy dle původního plánu bylo: výrobní zařízení konečné spotřeby, opravárenské služby, dopravní služby, obchodní a podnikatelská činnost a skladové služby. Vhodné využití bylo u této plochy dle původního územního plánu: občanská vybavenost komerčního typu – zařízení maloobchodu, velkoobchodu, stravování, dočasné ubytování (motorest, motel), bydlení pohotovostní a služební, zeleň liniová a plošná, nezbytné plochy technického vybavení, parkoviště a odstavná stání, nezbytné komunikace, provozovny drobného podnikání a služeb. Přípustné využití bylo u této plochy dle původního územního plánu: čerpací stanice PHM s příslušným zázemím, parkoviště, parkovací garáže, plochy pro odstavení nákladních automobilů a autobusů. Výjimečně přípustné využití bylo u této plochy dle původního územního plánu: sportovní zařízení jako součást areálu sloužící jiné funkci. Nepřípustné využití bylo u této plochy dle původního územního plánu: výrobní zařízení s negativními vlivy na okolí, tj. s hygienickými omezeními, ostatní neuvedené funkce. Po vnějším obvodu plochy byl vymezen pás ochranné zeleně s funkčním využitím Z. Jednalo se o nezastavitelné území určené k zalesnění (osázení stromy a keři) s výjimečnou možností umístění objektů technického vybavení.
62. Dle návrhu napadeného územního plánu, který byl předložen ke společnému jednání byla v rozsahu původní plochy ŽD-P vymezena plocha ZD7 s funkčním využitím VL plocha pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl s tím, že plocha je podmíněna územní studií s ohledem na rozlohu a význam lokality, komplikované koordinační podmínky území a limity využití území s tím, že územní studie zmenší a přesně vymezí rozvojovou plochu a její řešení z hlediska dopravní a technické infrastruktury a stanoví vnitřní zonaci a organizaci plochy z hlediska využití včetně vymezení ploch ochranné a izolační zeleně.
63. Po společném jednání uplatnil navrhovatel připomínku, ve které se domáhal vypuštění podmínky zpracování územní studie a ponechání stavu odpovídajícího dosavadnímu územnímu plánu.
64. Dle konečného znění napadeného územního plánu byly pozemky navrhovatele zahrnuty do plochy NZ – plochy zemědělské s hlavním využitím: plochy pro převážující zemědělské využití. Jako přípustné využití je u této plochy uvedeno v napadeném územním plánu: pozemky zemědělského půdního fondu, pozemky prvků ÚSES a pozemky související

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dopravní a technické infrastruktury. Jako podmíněně přípustné využití je v napadeném územním plánu u této plochy uvedeno: pozemky staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství lze povolit jen v minimálním rozsahu odpovídajícím nezbytnému zajištění hospodaření na souvisejících pozemcích. Výšková regulace zástavby je stanovena tak, že v plochách změn v nezastavěném území je maximální limit podlažnosti jedno nadzemní podlaží a zastřešení; výška zastřešení hal a atypických objektů je omezena negativním vlivem na urbanistický kontext a jeho narušení, zejména v dálkových pohledech na sídlo. Z hlediska ochrany krajinného rázu je u této plochy stanoveno, že výstavba nesmí negativně narušit krajinný ráz.

65. Při přezkumu napadeného územního plánu vycházel soud z algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, který vytvořila judikatura správních soudů (k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS). Tato judikatura stanovila rovněž vázanost soudu rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 2 Aos 1/2013-138).
66. Výše zmíněný algoritmus spočívá v pěti krocích, a to za prvé v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium); za páté v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalším s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již nezabývá.
67. Pokud jde o první krok, postačí pouze konstatovat, že Zastupitelstvo obce Velké Chvojno bylo na základě § 6 odst. 5 písm. c) ve spojení s § 54 odst. 2 stavebního zákona nadáno pravomocí vydat územní plán obce Velké Chvojno. Napadené opatření obecné povahy bylo tedy vydáno orgánem, kterému zákon k takovéto formě výkonu veřejné moci svěřuje nezbytnou pravomoc. Konečně navrhovatel ani nedostatek pravomoci odpůrce k vydání územního plánu nenamítal.
68. Další krok v algoritmu přezkumu spočívá v posouzení otázky, zda správní orgán při vydávání napadeného opatření obecné povahy (tedy při realizaci své pravomoci) nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti. Nejvyšší správní soud například v rozsudcích ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, a ze dne 27. 5. 2010, č. j. 9 Ao 1/2010-84, vymezil přezkum této otázky tak, že je nutno rozlišovat zejména působnost věcnou (okruh věcných oblastí, v rámci kterých vykonává správní orgán svoji pravomoc), působnost osobní (okruh osob, vůči kterým správní orgán působí), působnost prostorovou (na jakém území vykonává správní orgán svoji pravomoc) a za určitých okolností též působnost časovou (ta přichází do úvahy pouze v situaci, kdy má správní orgán stanovené období, ve kterém může svoji pravomoc vykonávat). K tomuto vymezení působnosti soud konstatuje, že navrhovatel neuplatnil žádné konkrétní námitky ohledně případného překročení působnosti odpůrcem, pročez soud vychází z toho, že odpůrce předmětným opatřením obecné povahy meze zákonem vymezené působnosti nepřekročil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

69. V rámci třetího kroku výše nastíněného testu přezkumu je třeba primárně posoudit, krom již zmiňovaného posouzení správnosti (zákonnosti) procesního postupu při rozhodování o vydání územního plánu, přezkoumatelnost napadeného územního plánu.
70. Navrhovatel v rámci svých námitek uplatněných dle § 53 stavebního zákona zrekapituloval průběh procesu přijímání územního plánu a konstatoval, že změna využitelnosti jeho pozemků z plochy pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl na plochy nezemědělské „je zcela zásadním zásahem do práv vlastníka, přičemž je v přímém rozporu s jeho dosavadní činností směřující k zastavění pozemků v rámci realizace Záměru (průmyslově skladovací areál CPI Park Žďárek – poznámka soudu). Změnu vlastník považuje za naprosto nepřiměřenou (zejména z pohledu ústavně zaručené ochrany vlastnického práva), neodůvodněnou a v důsledku nepřipustnou. Z důvodů výše uvedených vlastník v rámci těchto námitek namítá změnu využitelnosti pozemků dle aktuální verze návrhu a žádá, aby i v novém územním plánu Velké Chvojno byla ponechána současná využitelnost pozemků tak, aby i nadále byla přípustná realizace jeho připravovaného Záměru.“ Dále navrhovatel v námitkách odcitoval část stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 21. 10. 2019 a uvedl, že „tyto výše uvedené negativní konsekvence spojené s jeho Záměrem vnímá, byť s nimi nesouhlasí a nepovažuje je věcně za správné a relevantní.“ Zbývající část námitek navrhovatele se vztahovala k jeho alternativnímu návrhu na využití předmětné plochy, a to v tom směru, aby na jeho pozemcích byla přípustná výstavba fotovoltaické elektrárny.
71. Odpůrce námitkám navrhovatele nevyhověl. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách na stranách 189-194 odůvodnění textové části napadeného územního plánu odcitoval relevantní části negativních stanovisek dotčených orgánů, ve kterých zazníval kategorický nesouhlas s vymezením plochy ZD7. Šlo o stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 6. 2019 č. j. KUUK/85924/2019/ZPZ, stanovisko Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru životního prostředí, ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. MM/OŽP/OP/63889/2019/PerMM, stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/144333/2019/ZPZ, stanovisko Krajského úřadu ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUUK/122117/2019/UPS, a stanovisko Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správa CHKO České Středohoří, ze dne 20. 6. 2019, č. j. SR1719/UL/2017-5.
72. Dále v odůvodnění rozhodnutí o námitkách odpůrce uvedl, že vzhledem k uvedeným negativním stanoviskům a skutečnosti, že územní plán nelze vydat v rozporu se stanovisky dotčených orgánů, neboť dle § 53 odst. 4 písm. d) stavebního zákona musí pořizovatel přezkoumat soulad návrhu územního plánu se stanovisky dotčených orgánů a dle § 54 odst. 2 stavebního úřadu zastupitelstvo územní plán vydá až po ověření, že není v rozporu se stanovisky dotčených orgánů. Dále odpůrce zdůraznil v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele, že pořizovatel rovněž musí podle § 53 odst. 5 stavebního zákona zohlednit stanovisko krajského úřadu dle § 50 odst. 5 stavebního zákona a pokud některé podmínky z tohoto stanoviska pořizovatel nezohlední, musí pro svůj postup uvést závažné důvody. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele tedy s poukazem na negativní stanoviska konstatoval, že nebylo možné plochu ZD7 v konečné verzi územního plánu ponechat a bylo nutné pozemky navrhovatele zahrnout do ploch zemědělských.

73. Pro úplnost odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele uvedl, že postupem dle § 50 odst. 3 stavebního zákona k umístění plochy ZD7 uplatnilo negativní připomínky několik stovek obyvatel Velkého Chvojna a sousedních obcí (připomínky č. 9-115 a 121-471) a sousední obec Libouchec (připomínka SO/2), které byly odůvodněny negativními vlivy původního využití plochy na životní prostředí, krajinný ráz, zvláště chráněné druhy, mikroklima, vodní režim v krajině, ZPF apod.
74. Dle § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona orgány územního plánování postupují ve vzájemné součinnosti s dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona. Dotčené orgány vydávají stanoviska, která nejsou samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jejichž obsah je závazný pro politiku územního rozvoje a pro opatření obecné povahy podle tohoto zákona. Pro obsah stanoviska se použije § 149 odst. 2 správního řádu obdobně.
75. V § 54 odst. 2 stavebního zákona je uvedeno, že zastupitelstvo obce vydá územní plán po ověření, že není v rozporu mimo jiné se stanovisky dotčených orgánů nebo stanoviskem krajského úřadu.
76. V § 149 odst. 2 správního řádu je uvedeno, že závazné stanovisko obsahuje závaznou část a odůvodnění. V závazné části dotčený orgán uvede řešení otázky, která je předmětem závazného stanoviska, ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání a další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. V odůvodnění uvede důvody, o které se opírá obsah závazné části závazného stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen.
77. Podstatnou část své argumentace navrhovatel založil na tom, že namítal, že závazná stanoviska, na základě kterých došlo k vypuštění plochy ZD7 z návrhu napadeného územního plánu, byla nepřezkoumatelná a z toho důvodu nezákonná.
78. K právní povaze a možnosti přezkumu stanovisek dotčených orgánů k územnímu plánu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.1.2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62 následující: *„Přestože je stanovisko dotčených orgánů pro zastupitelstvo obce závazné, nejedná se o "závazné stanovisko" ve smyslu § 149 správního řádu, tedy o úkon správního orgánu, jehož obsah by byl závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Opatření obecné povahy, pro něž tvoří stanovisko závazný podklad, totiž není rozhodnutím ve smyslu individuálního právního aktu.“* Přezkum stanovisek dotčených orgánů k územnímu plánu tudíž není možné realizovat postupem dle § 149 správního řádu. Aby nedošlo k dotčení práv těch, jichž se obsah stanoviska dotčeného orgánu týká, na jeho přezkum, vyhrazuje jej Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku soudu v řízení o zrušení opatření obecné povahy.
79. Stanoviska dotčených orgánů jsou přitom součástí procesu, v němž je územní plán zpracováván a přijímán. Jsou tedy soudem zkoumána jako závazné podklady opatření obecné povahy, jimž zákon upřel jinou možnost přezkumu. Krajský soud byl tudíž povinen se v rámci posuzování toho, zda je opatření obecné povahy vydáno v souladu se zákonem, zabývat i správností stanoviska dotčeného orgánu (shodně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 8 Ao 2/2008-151).

80. Na tomto místě soud považuje za nutné připomenout, že odůvodnění rozhodnutí o námitce je součástí odůvodnění celého opatření obecné povahy, a proto je třeba je vnímat v souvislostech. Odůvodnění rozhodnutí o námitce proto netrpí nepřezkoumatelností, je-li z odůvodnění rozhodnutí o námitce nebo z odůvodnění celého opatření obecné povahy zřejmé, jak byla daná problematika uvedená v námitce řešena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2016, č. j. 8 As 89/2016-48, ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, či ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 47/2015-44). Ústavní soud se zabýval otázkou, jak podrobně a důkladně musí být v rozhodnutí o námitkách odůvodnění změny funkčního využití plochy v novém územním plánu, a to v nálezu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, v němž konstatoval, že „požadavky, vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu.“
81. Přestože tedy v souladu s legislativními pravidly termín „obdobně“ použitý v § 4 stavebního zákona ve vztahu k § 149 odst. 2 správního řádu je nutno vykládat tak, že se uvedené ustanovení vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu, je současně nutné na náležitosti stanovisek, která odpůrce citoval v rozhodnutí o námitkách navrhovatele a která byla podkladem pro nevyhovění námitkám navrhovatele, posuzovat optikou výše citovaného nálezu Ústavního soudu.
82. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ve stanovisku ze dne 21. 6. 2019, č. j. KUUK/85924/2019/ZPZ, v pozici dotčeného orgánu ochrany přírody uvedl: „Převážná část správního území obce Velké Chvojno se nachází na území Chráněné krajinné oblasti České středohoří, kde je příslušná k vyjádření Agentura ochrany přírody a krajiny ČR, regionální pracoviště Správa CHKO České středohoří. Pouze malá část území (mezi železniční tratí a komunikací I/13) k. ú. Žďár u Velkého Chvojna se nachází mimo CHKO. V této pánevní podkrušnohorské oblasti podél komunikace I/13 je na otevřených plochách evidován výskyt střevlíka zlatitého (*Carabus auratus*), který je kriticky ohroženým druhem; v k. ú. Žďár u Velkého Chvojna do tohoto území zasahuje celá rozvojová plocha Z – ZD-07 (plocha pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl), kde jsou navíc evidovány další, zvláště chráněné druhy živočichů jako je chřástal polní (*Crex crex*), ťuhýk obecný (*Lanius collurio*), zmije obecná (*Vipera berus*), prskavec větší (*Brachinus crepitans*), svižník polní (*Cicindela campestris*) a další. V jižně navazující ploše NSp (plochy smíšené nezastavěné území – přírodní preference) je pak evidován výskyt modráška bahenního (*Phengaris nausithous*) a modráška očkovaného (*Phengaris teleius*). Zásadním problémem návrhu je kolize uvedené rozvojové plochy Z – ZD-07 s evidovaným výskytem kriticky ohroženého druhu střevlík zlatitý (*Carabus auratus*). Řešené území se nachází na západním okraji oblasti jeho výskytu v České republice, která je již omezená pouze na část okresu Ústí nad Labem, Děčín a Česká Lípa. Protože se jedná o nelétající druh otevřených stanovišť, je v oblasti jeho výskytu žádoucí zabránit takové fragmentaci krajiny stavebními zábory, která by vedla k přerušování migračních koridorů a postupnému znemožnění metapopulační výměny v rámci dochované české arely druhu. Z toho vyplývá, že efektivní ochranu zbytkové populace tohoto druhu se specifickou bionomií je možné prakticky zajistit již pouze na úrovni územního plánování. Z důvodu zachování druhu a jeho biotopu je nutné z návrhu územního plánu vypustit rozvojovou plochu Z-ZD-07 (plocha pro průmyslovou výrobu a

sklady – lehký průmysl) o výměře více jak 37 ha, a ponechat ji ve stávající podobě (zemědělský půdní fond) jako nezastavitelné území.“

83. V tomtož stanovisku jako orgán ochrany ZPF krajský úřad uvedl: „*Návrh plochy Z-ZD-07 byl ve smyslu bodu 1) článku II. Metodického pokynu ministerstva životního prostředí ze dne 1. 10. 1996 č. j. OOLP/1067/96, projednán s Ministerstvem životního prostředí. Plocha je vymezena v rozsahu 37,36 ha na pozemcích ZPF s půdami zařazenými ve III. třídě ochrany, což jsou půdy s průměrnou produkční schopností. Jedná se o samostatnou lokalitu mimo jakoukoliv zástavbu. Plocha je určena pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl. Po projednání s ministerstvem uvádíme následující. Takovýto navržený enormní zábor zemědělské půdy není v návrhu územního plánu dostatečně zdůvodněn. Pořizovatel a projektant je povinen podle § 5 odst. 1 zákona navrhnout a zdůvodnit takové řešení, které je z hlediska ochrany ZPF nejvýhodnější. Přitom musí vyhodnotit předpokládané důsledky navrhovaného řešení na ZPF, a to zpravidla ve srovnání s jiným možným řešením. Plocha byla převzata z platného územního plánu, resp. změny č. 2 (z roku 2005). Plocha nebyla dosud využita, ani nebyly zahájeny žádné investice na místě vedoucí k využití plochy. Plocha je výrazně omezena vedením stávajících inženýrských sítí, vedením VN a trasou dálkového migračního koridoru. Vzhledem k těmto omezením se vymezení plochy nejeví jako optimální. Dále je nutné uvést, že na ploše byly v minulosti uskutečněny investice do půdy za účelem zlepšení půdní úrodnosti. Plocha je ucelená, doposud nenarušená stavební a průmyslovou činností. Plocha je součástí obhospodařovaného půdního bloku. V nedalekém okolí se navíc nachází dostatek jiných ploch vhodných pro shodný účel, které nejsou doposud plně využity. Na základě těchto skutečností a po posouzení předloženého návrhu konstatujeme, že návrh v tomto bodě odporuje zásadám ochrany ZPF podle § 4 odst. 1 písm. c) a d) zákona a nejeví se jako opodstatněný (§ 4 odst. 1 a 2 zákona). Z uvedených důvodů nelze s návrhem plochy souhlasit.“*
84. Magistrát města Ústí nad Labem, odbor životního prostředí, se ve svém stanovisku ze dne 19. 6. 2019, sp. zn. MM/OŽP/OP63889/2019/PerM, vyjádřil samostatně k předmětné ploše ZD7 takto: „*Návrh přebírá plochu z 2. změny ÚP r. 2005 pro umístění skladových a výrobních hal, plochu zvětšuje. Tato plocha v kombinaci s dalšími stavbami v území představuje zásadní bariéru pro propustnost území pro organismy (fragmentuje území) včetně toho, že je přímo umístěná v tzv. dálkovém migračním koridoru zvířat. Konfliktnost plochy se dále projevuje ve vztahu k VKP (Klíšský potok a jeho přítoky, včetně pobřežních partií resp. niv), vymezené aktivní zóně na Klíšském potoce, krajinnému rázu (změna matrice krajiny) a umístění na ZPF (zábor 37 ha ucelené zemědělské půdy). Plocha je též místem se známým výskytem, zvláště chráněných druhů organismů (bezobratlí, ptáci). Zásadně nesouhlasíme s tím, aby řešení podoby plochy bylo „odsunuto“ na úroveň územní studie. Problematiku fragmentace území, konflikt s významnými krajinnými prvky, otázku aktivní zóny apod. je nezbytné řešit již na úrovni ÚP. Též je nutné dorešit v uvedeném směru podmínky využití plochy přímo do návrhu ÚP pro případ, že by nebyla zpracována územní studie. S ohledem na konfliktnost plochy ve vztahu k ochraně krajinného rázu a nedostatečné podrobnosti ÚP v tomto směru, si v případě plochy Z-ZD-07 (využití VL) orgán ochrany přírody vyhrazuje posuzování krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., neboť situace neumožňuje dohodu ve smyslu § 12 odst. 4 zákona. Záměr je z hlediska krajinného rázu mimořádně konfliktní (mění matici krajiny, a to i ve vztahu k okolnosti, že v blízkosti jsou další halové objekty, ty však patří již do „matrice dálnice“). Zdejší orgán životního prostředí má nicméně za to, že nový územní plán v kombinaci s okolností, že plocha pro haly ze změny ÚP z r. 2005 nebyla doposud využita a dále v kombinaci s kumulací střetů plochy zejména se zájmy ochrany přírody a krajiny, vytváří předpoklad pro nezačlenění plochy do návrhu ÚP. S*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vymezením plochy nelze vyslovit souhlas, na úrovni návrhu ÚP není zajištěna ochrana zákonných zájmů ochrany přírody a krajiny, nejsou zachovány ekologické funkce území.“

85. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ve svém stanovisku ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUUK/122117/2019/UPS, jako nadřízený orgán územního plánování uvedl: „aZÚR (aktualizace zásad územního rozvoje – poznámka soudu) vymezily rozvojovou oblast OB6 Rozvojová oblast Ústí nad Labem, do které řešené území spadá, a stanovily úkoly územního plánování pro plánování a usměrňování územního rozvoje území. Úkoly územního plánování, které se navržené koncepce řešeného území dotýkají, jsou v odůvodnění věcně vyhodnoceny z hlediska jejich naplnění návrhem ÚP. Plocha Z-ZD-07- plocha pro průmyslovou výrobu a sklady – lehký průmysl byla vymezena v rozporu s úkolem (13) pro plánování a usměrňování územního rozvoje rozvojové oblasti OB6, který ukládá „sledovat rozvojový záměr na zřízení výrobní a obslužné zóny Libouchec – Žďárek, zahrnutý nebo připravovaný v rámci ÚP dotčené obce, s ohledem na citlivost území vůči vlivům nadmístního významu na úseku dopravy, ochrany přírody a krajiny aj.“, jelikož výsledek vyhodnocení vlivů ÚP Velké Chvojno na životní prostředí uvádí významně negativní vliv na krajinu a krajinný ráz uvedené plochy – plochu Z-ZD-07, požadujeme z návrhu ÚP vypustit.“
86. Výše uvedené citace jsou zahrnuty i do odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatele. Soud konstatuje, že veškerá výše uvedená stanoviska jsou negativní a dle soudu je z nich seznatelné, jaké jsou důvody, pro které se jednotlivé dotčené orgány ve svých stanoviscích ve vztahu k existenci plochy ZD7 vyslovily negativně. Ze stanovisek jednoznačně vyplývá, že zásadní konflikt spatřují ve výskytu zvláště chráněných druhů živočichů na předmětné ploše, a to zejména výskyt střevlíka zlatitého, který se vyskytuje na celé předmětné ploše. Ve vztahu k tomuto druhu krajský úřad jako orgán ochrany přírody a krajiny podrobně zdůvodnil, proč neshledává jinou možnost než v zájmu ochrany tohoto kriticky ohroženého druhu vypustit z územního plánu celou plochu ZD7. Dále ze stanovisek vyplývá, že předmětná plocha koliduje s trasou dálkového migračního koridoru zvířat a s významným krajinným prvkem „Klíšský potok a jeho přítoky včetně pobřežních partií resp. niv“ a s vymezenou aktivní zónou na Klíšském potoce. Z hlediska ochrany ZPF vyplývá ze stanovisek, že důvodem pro vyslovení negativních stanovisek byl zejména rozsah plochy (více než 37 ha), který byl vymezován na půdách v III. třídě ochrany ZPF mimo zástavbu. Orgán ochrany ZPF rovněž zdůraznil, že v minulosti byly na ploše uskutečněny investice do půdy za účelem zlepšení půdní úrodnosti, plocha je ucelená, je součástí uceleného půdního bloku a doposud nenarušená stavební a průmyslovou činností. Z hlediska nadřízeného orgánu územního plánování pak z jeho stanoviska vyplývá, že v důsledku zásadních kolizí s ochranou přírody a krajinným rázem, které vyplývají z posouzení vlivu předmětné plochy na životní prostředí (stanovisko SEA), dospěl k závěru, že vymezení předmětné plochy by bylo v rozporu s úkolem č. 13 ZÚR, který ukládal věnovat zvýšenou pozornost právě dotčené oblasti.
87. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že předmětná stanoviska dotčených orgánů jsou přezkoumatelná a jsou z nich patrné důvody, pro které se dotčené orgány rozhodly vyslovit ve vztahu k existenci předmětné plochy ZD7 negativně. Soud nepopírá, že navrhovatelova výhrada, že předmětná stanoviska neobsahují zejména podklady, na základě kterých dotčené orgány dospěly ke svým závěrům, či některé jednotlivosti nejsou dostatečně podpořeny odkazy na příslušné právní normy, či jednotlivé dílčí závěry nejsou zcela podrobně odůvodněny, je opodstatněná, ale zásadní pro soud při posuzování předmětných

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovisek bylo, že se nejednalo pouze o striktní konstatování nesouhlasu s vymezením předmětné plochy, ale vždy dotčené orgány uvedly důvody, které je k tomuto závěru vedly. K absenci podkladů pro závěry dotčených orgánů v jejich stanoviscích soud podotýká, že považoval za zásadní, že navrhovatel ve své námitce ani v samotném návrhu předloženém soudu ani v následné replice nijak nerozporoval konkrétní závěry správních orgánů o výskytu zvláště chráněných živočichů či nevyvracel jiné závěry dotčených orgánů. Stěžejním pro navrhovatele zůstávala vždy výhradně námitka nepřezkoumatelnosti stanovisek.

88. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že nedošlo k nezákonnosti, pokud pořizovatel územního plánu v souladu se závěry obsaženými ve výše uvedených stanoviscích plochu ZD7 v napadeném územním plánu vypustil. Trvání na všech formálních náležitostech stanovisek vymezených v § 149 odst. 2 správního řádu by soud v souladu se závěry výše uvedeného nálezu Ústavního soudu považoval za přepjatý formalismus. Nikoli zanedbatelným důvodem k tomuto závěru je rovněž skutečnost, že závěry všech dotčených orgánů se shodují a doplňují.
89. Ke stanovisku Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 10. 2019, č. j. KUUK/144333/2019/ZPZ, soud konstatuje, že se jednalo o stanovisko dle § 50 odst. 5 stavebního zákona, tedy nešlo o stanovisko dotčeného orgánu, ale o tzv. stanovisko SEA vyhotovené dle zákona o posuzování vlivů. Toto stanovisko již není pro pořizovatele územního plánu závazné, ale dle § 53 odst. 5 písm. d) stavebního zákona musí být v územním plánu uvedeny závažné důvody, pro které předmětné stanovisko nebo jeho některé podmínky či požadavky nebyly zohledněny. Z rozhodnutí o námitkách navrhovatele jednoznačně vyplývá, že stanovisko SEA bylo plně akceptováno a nebyly shledány žádné závažné důvody pro jeho nezohlednění. Ostatně ani sám navrhovatel ve svém návrhu nepředložil žádné konkrétní závažné důvody, pro které by nemělo být akceptováno a zůstal u pouhého tvrzení nedostatečné přezkoumatelnosti tohoto stanoviska. K tomu soud konstatuje, že i toto stanovisko shledávalo zásadní problém ve výskytu chráněných živočichů na území celé dotčené plochy, snížení vsakovosti dešťových vod, nebezpečí zhoršení znečištění ovzduší a vlivu záměru na krajinu a její ráz. I toto stanovisko shledal soud dostatečně odůvodněným a přezkoumatelným.
90. Dle názoru soudu nedošlo k pochybení při akceptaci negativního stanoviska SEA.
91. Ve vztahu ke stanovisku Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, Správy CHKO České středohoří, ze dne 20. 6. 2019, č. j. SR1719/UL/2017-5, soud konstatuje, že ve vztahu k předmětné ploše ZD7 není možné toto stanovisko považovat za stanovisko dotčeného orgánu, které by bylo pro pořizovatele územního plánu závazné, neboť předmětná plocha se nachází těsně za hranicí chráněné krajinné oblasti (hranice chráněné krajinné oblasti probíhá přibližně po jihovýchodní hranici předmětné plochy). To však nijak nebránilo odpůrci, aby vyjádření agentury zohlednil a jako další podpůrný názor jej citoval při odůvodnění nevyhovění námitkám navrhovatele.
92. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že v rámci přijímání napadeného územního plánu nedošlo k porušení procesních předpisů při odůvodnění vypuštění původní plochy ZD7 z návrhu napadeného územního plánu.

93. Následně přikročil soud k posouzení procesního postupu odpůrce vztahujícího se k alternativnímu návrhu navrhovatele obsaženému v jeho námitkách, ve kterém navrhoval umístit na svých pozemcích plochu, která by umožňovala výstavbu fotovoltaické elektrárny.
94. Odpůrce na alternativní návrh způsobu využití uplatněný v námitkách navrhovatele reagoval tak, že si vyžádal neformální vyjádření dotčených orgánů ochrany přírody, ochrany ZPF, a příslušného úřadu pro posuzování vlivů na životní prostředí. Magistrát města Ústí nad Labem ve svém vyjádření prakticky odkázal na to, že lze předpokládat, že by se ve stanovisku týkajícím se výstavby fotovoltaické elektrárny veškeré jeho výhrady k ploše ZD7 vztahovaly i k případné výstavbě fotovoltaické elektrárny na předmětných pozemcích. Krajský úřad Ústeckého kraje ve svém vyjádření ve vztahu k ochraně přírody k návrhu na změnu využití plochy poukázal na stávající kolizi s výskytem střívlíka zlatitého s tím, že z důvodu zachování druhu a jeho biotopu je nutné rozvojovou plochu ZD7 nevymezovat jako zastavitelnou a ponechat ji ideálně jako ZPF. Dále pouze konstatoval, že případné vymezení předmětné plochy pro fotovoltaickou elektrárnu by s ohledem na její umístění mimo území evropsky významné lokality a ptačí oblasti v působnosti krajského úřadu nevyžadovalo vyhodnocení vlivů na lokality soustavy Natura 2000. Ve vztahu k posuzování vlivů na životní prostředí krajský úřad ve svém vyjádření uvedl, že v případě vyhovění námitce navrhovatele a umožnění výstavby fotovoltaické elektrárny na předmětné ploše by se jednalo o podstatnou úpravu územního plánu ve smyslu § 53 odst. 2 stavebního zákona s nutností vypracování nového stanoviska SEA. Ve vztahu k ochraně ZPF krajský úřad ve svém vyjádření uvedl, že pokud bude návrhu vyhověno, je nutné požádat orgán ochrany ZPF o nové stanovisko s tím, že lze souhlasit s tvrzením navrhovatele, že umístění fotovoltaické elektrárny nevyžaduje trvalé odnětí půdy ze ZPF a takové řešení je z hlediska ZPF méně fatální než zástavba dle původního funkčního využití, je však nutné zohlednit plošný rozsah zásahu a další okolnosti podstatné pro posouzení ochrany ZPF.
95. S poukazem na závěry obsažené v uvedených sděleních dotčených orgánů nebylo vyhověno alternativnímu návrhu navrhovatele na to, aby na jeho pozemcích byla novým územním plánem vymezena plocha umožňující umístění fotovoltaické elektrárny. Nevyhovění tomuto alternativnímu návrhu odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námitkách odůvodnil následujícím způsobem. Primárně odpůrce zdůraznil, že alternativní návrh navrhovatele je zcela odlišný od původního a nebyl tedy v rámci dosavadního pořizování územního plánu ani při vyhodnocování vlivů na životní prostředí prověřován. Dále odpůrce uvedl, že by se jednalo o podstatnou úpravu územního plánu, která by podle § 53 odst. 2 stavebního zákona vyžadovala provedení úpravy návrhu územního plánu, úpravy vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a opakované veřejné projednání návrhu územního plánu v rozsahu těchto úprav. V tomto směru poukázal odpůrce na závěry obsažené ve sděleních získaných v rámci konzultací s dotčenými orgány a konstatoval, že lze důvodně očekávat, že by dotčené orgány i k alternativnímu způsobu využití předmětné plochy uplatnily negativní stanoviska. Rovněž uvedl, že lze důvodně očekávat, že by se případné vymezení plochy pro fotovoltaickou elektrárnu setkala opět s nepochopením obyvatel obce Velké Chvojno i širší veřejnosti, neboť ve svých připomínkách tato veřejnost požadovala pro danou plochu zachování přírodního charakteru území a současného krajinného rázu. Zdůraznil, že nesouhlasí s názorem navrhovatele, že by umístění fotovoltaické elektrárny nemělo vliv na krajinný ráz, neboť plochy zemědělské půdy ve volné krajině při tak velké rozloze mají diametrálně odlišný charakter než tytéž plochy pokryté fotovoltaickými panely. Připustil sice, že obnovitelné zdroje jsou ekologicky šetrným zdrojem energie, ale je nutné je

podporovat se zohledněním přírodních a krajinných hodnot v lokalitách, kde nedochází k tak závažným střetům s přírodními a krajinnými hodnotami v území, jako je to v daném případě. V závěru odpůrce konstatoval, že zpracování upraveného návrhu územního plánu a nové vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území včetně zajištění procesu opakovaného veřejného projednání a následných územně plánovacích činností by pro odpůrce znamenalo značné navýšení finančních nákladů a prodloužení procesu pořizování územního plánu se zcela nejistým výsledkem, či spíše velice pravděpodobně v důsledku negativních stanovisek dotčených orgánů s výsledkem takovým, že by muselo dojít k opětovnému vyřazení plochy ze zastavitelných ploch a opětovnému zpracování územního plánu a dalšímu opakovanému veřejnému projednání.

96. Na tomto místě soud musí zdůraznit, že ke změně způsobu využití plochy, do které jsou zahrnuty pozemky navrhovatele, došlo až v reakci na stanoviska dotčených orgánů vydaná po společném projednání návrhu územního plánu, ve kterém se stále počítalo s původním využitím plochy k průmyslové výrobě a skladování s tím, že její využití bude podmíněno územní studií. Okamžik veřejného projednání upraveného návrhu územního plánu byl tedy prvním okamžikem, kdy se navrhovatel oficiálně dozvěděl, že jeho pozemky budou zahrnuty do plochy s funkčním využitím plochy zemědělské. Na toto zjištění odpůrce řádně reagoval podáním včasných námitek, ve kterých uplatnil i alternativní návrh na využití jeho pozemků. Ačkoli soud plně respektuje skutečnost, že vlastník pozemků v rámci územního plánování nemá právo na to, aby jeho pozemky byly zahrnuty do plochy s konkrétním funkčním využitím, které by vyhovovalo vlastníkovu pozemků, je nutné zdůraznit, že tato zásada platí plně zejména v případech, kdy se vlastník pozemku domáhá přeměny nezastavitelného území na území zastavitelné. V daném případě však došlo, a to dokonce až v průběhu procesu úpravy návrhu územního plánu, k zásahu do vlastnického práva navrhovatele v důsledku vzniku dosud neexistujících limitů užívání jeho pozemků. Právě s ohledem na skutečnost, že k předmětné úpravě návrhu územního plánu došlo až po společném projednání návrhu s dotčenými orgány a po možnosti uplatnění připomínek dle § 52 stavebního zákona ze strany navrhovatele, trvá soud na tom, že byl odpůrce povinen řádně se vypořádat i s alternativním návrhem na možnost využití pozemků předloženým navrhovatelem při první příležitosti, která se mu naskytla v rámci jeho připomínek po prvním veřejném projednání návrhu územního plánu po společném jednání.
97. Bylo tedy na odpůrci, aby řádně odůvodnil, proč není možné přistoupit na alternativní návrh navrhovatele. Své negativní rozhodnutí mohl odůvodnit obsahem řádných stanovisek dotčených orgánů či mohl jeho odůvodnění postavit na podkladech územního plánování a obsahu územně plánovací dokumentace. K tomu však nedošlo. Odpůrce si sice vyžádal sdělení od některých dotčených orgánů v rámci „konzultací“, avšak dle soudu z žádného z výše shrnutých sdělení dotčených orgánů nevyplývalo, že by dle jejich názoru bylo vyloučeno alespoň na části z poměrně rozsáhlého území v ploše přesahující 37 ha umístit plochu, jejíž funkční využití by umožňovalo umístění fotovoltaické elektrárny. Zůstává otázkou, zda by umístění fotovoltaické elektrárny alespoň na části předmětné plochy zcela zabraňoval výskyt chráněných živočichů, či zda by s ohledem na charakter umístění fotovoltaických panelů na stojanech nebylo možné tolerovat jejich umístění na pozemky i přes výskyt chráněných živočichů.
98. Současně musí soud zdůraznit, že institut „konzultací“ v rámci územního plánování není nijak upraven a jistě nelze sdělení dotčených orgánů v rámci těchto konzultací považovat za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanoviska ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jejichž obsah by byl pro územní plánování s ohledem na § 54 odst. 2 stavebního zákona závazný. Odpůrce s poukazem na výsledek konzultací zamítl alternativní návrh navrhovatele s tím, že lze důvodně očekávat, že řádně vydaná stanoviska dotčených orgánů by byla negativní i ve vztahu k možnosti umístění fotovoltaické elektrárny na předmětné ploše. Takové odůvodnění soud nemůže považovat za dostatečné. Není možné založit odůvodnění rozhodnutí o námitkách uplatněných dle § 54 stavebního zákona na spekulacích o závěrech dotčených orgánů, které řádná stanoviska k dané otázce nevyhotovily. Mimoprocesně opatřená sdělení dotčených orgánů pak dle soudu nemohou řádná stanoviska nahradit, nehledě k jejich strohosti a skutečnosti, že z nich nevyplývá, proč by alternativní využití nemohlo být vztaženo alespoň na část dotčené plochy.

99. Soud rovněž považuje za zcela nepřijatelnou argumentaci nákladností, dobou trvání a složitostí řádného projednání případné změny územního plánu spočívající v zahrnutí alternativního návrhu navrhovatele do návrhu územního plánu. Přijímání územního plánu je dlouhotrvající proces, v němž musí být váženo velké množství skutečností a dotčených práv a samotná právní úprava počítá i s opakovaným společným a veřejným projednáním územního plánu po jeho průběžných změnách. V daném případě probíhal proces přijímání územního plánu doposud lineárně bez opakování jednotlivých fází a námitky navrhovatele obsahující alternativní návrh využití plochy byly, jak již bylo uvedeno výše, uplatněny při první možnosti, a to po prvním veřejném projednání. Nejednalo se tedy ze strany navrhovatele o zdržovací taktiku či snahu protahovat proces přijímání územního plánu. Uvedená argumentace tedy dle soudu nemohla odůvodnit zamítavé rozhodnutí o alternativním návrhu navrhovatele na využití předmětné plochy.
100. Odpůrce pak neuvedl žádnou argumentaci vyplývající z obsahu územně plánovací dokumentace či podkladů územního plánování, která by odůvodňovala nemožnost umístění alespoň na části pozemků navrhovatele plochy s funkčním využitím umožňujícím umístění fotovoltaické elektrárny.
101. V nedostatečném odůvodnění nepřípustnosti alternativního návrhu navrhovatele tedy soud shledal vadu, která mohla mít vliv na zákonnost samotného opatření obecné povahy. Na tomto místě soud zdůrazňuje že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách sice není možné vztahovat přemrštěné požadavky, ovšem je nutné, aby bylo dostatečně odůvodněné a konkrétní. Vzhledem k výše uvedeným důvodům shledal soud odůvodnění rozhodnutí odpůrce o námitkách navrhovatele nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a v této skutečnosti shledal zásadní vadu řízení.
102. Vzhledem ke skutečnosti, že soud shledal pochybení při přijímání územního plánu již v rámci třetího kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, nezabýval se již dalšími námitkami navrhovatele vztahujícími se k dalším krokům přezkumu v rámci algoritmu přezkumu opatření obecné povahy (viz odst. 66 tohoto rozsudku).
103. S ohledem na výše uvedené tedy soud výrokem I. přistoupil dle § 101d odst. 2 s. ř. s. ke zrušení napadeného opatření obecné povahy – „Územní plán Obce Velké Chvojno“, a to v části týkající se pozemků parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH, XI, XJ, XK, XL

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vše v k. ú. X, na kterých byla původním územním plánem vymezena plocha ŽĎ-P s funkčním využitím VP – území výroby příměstského typu.

104. Oproti tomu soud nepřistoupil ke zrušení napadeného opatření obecné povahy v části týkající se pozemku parc. č. XM v k. ú. X, neboť na tomto pozemku ani v původním územním plánu nebyla vymezena plocha s funkčním využitím VP – území výroby příměstského typu a argumentace navrhovatele se k tomuto pozemku nijak nevztahovala.
105. Soud neshledal rovněž důvod ke zrušení územního plánu jako celku, neboť byl veden principem minimalizace zásahu do výkonu samosprávy obcí realizované prostřednictvím územně plánovací dokumentace. Důvod, pro který shledal soud nutnost přikročit ke zrušení části územního plánu, se týkal výhradně navrhovatele a vypořádání jeho námítky týkající se jeho pozemků. Proto soud nepřikročil k navrhovanému zrušení územního plánu v celém rozsahu.
106. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že navrhovatel měl ve věci týkající se změny funkčního využití původním územním plánem vymezené plochy území výroby příměstského typu plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému odpůrci povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 17 342 Kč v plném rozsahu. Přestože se navrhovatel domáhal původním návrhem zrušení celého územního plánu, jeho námítky směřovaly pouze k pozemkům zahrnutým v původním územním plánu v ploše ŽĎ-P s funkčním využitím VP – území výroby příměstského typu, přičemž celý spor byl veden právě o vymezení této plochy. Navrhovatel tedy dle soudu v zásadním rozsahu byl úspěšný a zamítnutí části jeho návrhu považuje soud pouze za marginální neúspěšnost návrhu navrhovatele, a proto soud nepřistoupil ke krácení jemu náležející náhrady nákladů řízení.
107. Náhrada se skládá z částky 5 000 odpovídající zaplacenému soudnímu poplatku za návrh na zrušení opatření obecné povahy, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce navrhovatele po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání návrhu - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT]. Dále se přiznaná náhrada nákladů řízení skládá z částky 2 142 Kč představující 21 % DPH, kterou je právní zástupce navrhovatele podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z výše vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty Shodu s prvoписem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. června 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.